Dosar nr. 5r-1394/2023
4-23034100-12-5r-06032023

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

10 mai 2023 mun. Chişinău
Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani)
în componența:
Președintelui ședinței, judecătorul Olga Bejenari
Grefierului Melisa Gaidanov
Cu participarea:
Petiţionarului Constantin Modîrca
În absența:
Agentului constatator Maxim Rebeja

(în privința căruia au fost întreprinse măsurile de rigoare privind citarea legală)

examinând în ședința de judecată publică contestația depusă de **Modîrca Constantin, născut la *****, IDNP *****, cu domiciliul în *****, s. *****, str. ***** 35**, împotriva deciziei de sancţionare inclusă în procesul verbal cu privire la contravenţie cu seria/nr. MAI05 884042 din 10.02.2023, emisă de către agentul constatator din cadrul DP „Centru" a INSP al IGP al MAI, Rebeja Maxim, pe semnele contravenției prevăzute de art. 235 alin. (1) din Codul contravențional, prin care a fost sancţionat cu amendă în cuantum de 9 unităţi convenţionale, ce reprezintă echivalentul sumei de 450 lei şi cu aplicarea a 3 puncte de penalizare,

c o n s t a t ă:

La 10.02.2023, ora 21:50, agentul constatator din cadrul DP „Centru" a INSP al IGP al MAI, Rebeja Maxim a încheiat procesul verbal cu privire la contravenţie cu seria/nr MAI05 884042, în cadrul căruia a fost emisă decizia de sancţionare, prin care **Modîrca Constantin** a fost recunoscut vinovat în comiterea contravenției prevăzute de art. 235 alin. (1) din Codul contravențional, fiindu-i aplicată o sancțiune definitivă cu amendă în cuantum de 9 unităţi convenţionale, ce reprezintă echivalentul sumei de 450 lei şi cu aplicarea a 3 puncte de penalizare (f.d.13).

La data de 21.02.2023, cu nr. de înregistrare „612”, petiționarul **Modîrca Constantin** a înaintat o contestație împotriva deciziei de sancţionare inclusă în procesul verbal cu privire la contravenţie cu seria/nr. MAI05 884042 din 10.02.2023, prin care solicită anularea deciziei de sancţionare și a procesul verbal cu privire la contravenţie cu seria/nr. MAI05 884042 din 10.02.2023 din motivul lipsei faptului contravenției și nulității procesului-verbal cu privire la contravenție(f.d.6-22).

În şedinţa de judecată, *petiţionarul* ***Modîrca Constantin*** a solicitat admiterea contestației cu anularea procesului-verbal cu privire la contravenție.

Agentul constatator din cadrul DP „Centru” a INSP al IGP al MAI, Rebeja Maxim, fiind citat legal despre locul, data și ora examinării cauzei contravenționale, prin metodă electronică, la adresele de e-mail indicate în scrisoarea de însoţire a autorităţii constatatoare secretariat.centru.insp@igp.gov.md, 842882 nu s-a prezentat în instanţa de judecată, nu a comunicat motivele neprezentării sale şi nu a solicitat examinarea cauzei în continuare în absenţa sa, iar în acest context, instanța de judecată precizează că a fost respectată procedura de citare legală, deoarece agentul constatator a fost notificat privind desfăşurarea şedinţei de judecată şi anumite erori tehnice în procesul expedierii nu au fost semnalizate, iar această modalitate a fost acceptată din start de ambele părți.

În subsidiar, instanţa mai precizează că în partea ce ține de citarea participanților, este pertinentă şi jurisprudenţa CtEDO, care în cauza *Ponomariov împotriva Ucrainei* a evidenţiat că ţine de obligaţia părţilor de a se interesa, la intervale rezonabile, de stadiul procesului de care ele au cunoştinţă, iar mai mult, Curtea reaminteşte că un stat nu poate fi considerat răspunzător atunci când o parte, citată legal şi informată despre obiectul cauzei, renunţă, în mod expres, la dreptul de a se prezenta în instanță şi de a se apăra (cauza *Poitrimol împotriva Franţei*, hotărârea din 23 noiembrie 1993, § 31), or atitudinea reclamanților ar echivala cu o renunțare la dreptul de a apărea în instanţă, sau acordul de examinare a cauzei în baza materialului existent.

La fel, instanța de judecată reține că comunicarea actelor judiciare, în măsura în care este un act de comunicare între organul judiciar și părți, are loc pentru a permite părților, dacă e cazul, să declare recurs (*Diaz Ochoa împotriva Spaniei*, 22 iunie 2006, § 48, și *S.C. Raissa M. Shipping SRL împotriva României*, 8 ianuarie 2013, § 30) şi respectiv, instanțele trebuie să întreprindă tot posibilul care într-un mod rezonabil să citeze părțile și să se asigure că acestea sunt la curent cu procedurile la care participă (*Ovuş împotriva Turciei*, 13 octombrie 2009, § 48).

Prin urmare, instanța de judecată a întreprins toate măsurile prevăzute de lege pentru a asigura dreptul participanților la proces la participarea efectivă la examinarea cauzei, întru respectarea unui proces echitabil, dar agentul constatator

şi petiţionarul nu s-au prezentat în instanța de judecată, în pofida înştiinţării despre modalitatea, locul şi timpul examinării cauzei.

Analizând contestația și verificând procesul verbal cu privire la contravenție sub aspectul îndeplinirii condițiilor de fond și de forma prevăzute de lege pentru valabilitatea sa și coroborând mențiunile agentului constatator la materialele dosarului contravențional, instanța de judecată reține următoarele.

În fapt, prin decizia de sancţionare inclusă în procesul verbal cu privire la contravenţie cu seria/nr. MAI05 884042 din 10.02.2023, petiționarul **Modîrca Constantin** a fost sancționat contravențional, incriminându-i-se săvârșirea contravenției prevăzute de art. 235 alin. (1) din Codul contravențional, iar conform procesului verbal cu privire la contravenţie, în acţiunile persoanei a fost reţinut faptul că la 10.02.2023, ora 21:50, în Sadova, a condus mijlocul de transport de model "*****" cu n/î *****, încălcând regulile de folosire a centurii de siguranţă, ignorând așadar prevederile pct. 11 lit. b) din Regulamentul circulaţiei rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 357 din 13 mai 2009 (f.d.13).

Contestația împotriva deciziei de sancţionare inclusă în procesul verbal cu privire la contravenţie cu seria/nr. MAI05 884042 din 10.02.2023 a fost înaintată de către petiționar la 21.02.2023 (f.d.6), fiind înregistrată în cancelaria autorităţii constatatoare cu nr. de intrare „612", adică cu respectarea termenului de 15 zile, prevăzut de art. 448 alin. (1) din Codul contravențional.

În drept, instanţa notează că în conformitate cu prevederile art. 7 din Codul contravențional, persoana poate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

Totodată, potrivit prevederilor art. 381 alin. (4) din Codul contravențional, autoritatea competentă să soluţioneze cauza contravenţională are obligaţia de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă, a circumstanţelor cauzei, de a evidenţia atât circumstanţele care dovedesc vinovăţia persoanei, cît şi cele care dezvinovăţesc persoana în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, precum şi circumstanţele atenuante sau agravante.

În baza art. 440 alin.(1) din Codul contravenţional, constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, după caz, a dosarului în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

Din perspectiva capitolului IV din Cartea I al Codului contravențional, instanța de judecată evidențiază că sancțiunile administrative nu privesc un grup de persoane, ci se adresează tuturor cetățenilor în vederea realizării scopului preventiv

și represiv al sancțiunii, iar potrivit art. 38 alin. (4) din legea citată, arestul contravențional poate fi aplicat şi în cazul neexecutării intenționate a unei alte sancțiuni contravenționale, ceea ce conferă faptei natura penală.

Instanţa mai constată că potrivit art. 400 alin. (1) din Codul contravenţional, contravenţiile prevăzute la art. 228–243 se constată şi se examinează de către poliţie.

Astfel, în materie contravențională au fost recunoscute garanțiile procedurale specifice în materie penală în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, printre care și prezumția de nevinovăție, prevăzută de alin. (2) al art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. (*Zilibergerg împotriva Moldovei*, § 35, 1 februarie 2005; *Angel împotriva României*, § 52, 4 octombrie 2007 sau *Ozturk împotriva Germaniei* din 21 februarie 1994).

Această împrejurare fundamentează la nivel de principiu că, sarcina probei în procedura contravențională desfășurată în fața instanței de judecată revine în primul rând organului constatator și, în condițiile în care acesta face dovada vinovăției, petiționarul urmează să-și probeze nevinovăția.

În asemenea situație, întru respectarea garanțiilor sus indicate, instanța de judecată a verificat legalitatea și temeinicia procesului verbal cu privire la contravenţie cu seria/nr. MAI05 884042 din 10.02.2023.

Sub aspectul legalității procesului verbal cu privire la contravenţie, instanța de judecată denotă că, motivele de nulitate absolută a actului atacat pot fi invocate atât de părți, cât şi din oficiu de către instanță întru asigurarea respectării principiului legalității și dreptății, consacrate expres în art. 5 și 7 din Codul contravențional.

Legea contravențională prevede redactarea procesului verbal cu privire la contravenție într-o anumită forma *„ad validitatem”*, cu respectarea tuturor prescripțiilor legale de fond și de formă, pentru încheierea sa valabilă, în scopul producerii efectelor juridice, pentru care a fost întocmit, iar în acest context, respectarea exigențelor legale prevăzute la art. 443 al Codului contravențional sunt impuse agentului constatator la întocmirea procesului verbal cu privire la contravenție prin prisma art. 445 al Codului contravențional.

Instanța de judecată reține că procesul verbal cu privire la contravenție şi decizia de sancţionare au fost întocmite și perfectate în prezenţa făptuitorului/petiționarului **Modîrca Constantin**, fiindu-i astfel aduse la cunoștință drepturile și obligațiile lui prevăzute de art. 34, 378, 384, 387 și 448 din Codul contravențional şi fiind notificat privind iniţierea cauzei contravenţionale, cu asigurarea dreptului de a depune explicaţii, de a înainta obiecţii sau de a prezenta alte cereri privind administrarea unor probe suplimentare.

Instanţa statuează în vederea certitudinii aducerii la cunoştinţă a drepturilor şi obligaţiilor făptuitoarei inclusiv prin precizarea acestora în partea *verso* a actului

contestat, pentru primirea căruia, acesta a confirmat prin semnătura sa olografă în rubricile din procesul verbal cu privire la contravenţie, prin ce va respinge obiecţiile sale în acest sens.

În aceste condiții, instanţa consideră că a fost respectat și art. 443 alin. (1) lit. g) din Codul contravențional, prin care făptuitorului/petiționarului i-a fost asigurat dreptul de a obiecta și de a prezenta probe în apărarea sa, dar pe care le-a formulat cu ocazia contestării deciziei de sancţionare, adică imediat ulterior după data adoptării deciziei, validând opinia privind întocmirea actului în prezenţa acestuia, or ar fi inexplicabil cum a luat cunoştinţă cu decizia adoptată, numărul acesteia, pentru a o recura.

La fel, din analiza actului menționat, instanța observă că petiționarul nu a fost privat de dreptul la apărare, iar concomitent nu a fost solicitată asigurarea asistenței unui interpret/traducător, circumstanţe care nu au fost iterate nici în contestaţia sa.

În această ordine de idei, din punct de vedere al legalității procesului verbal cu privire la contravenție, instanța constată că acesta a fost încheiat cu respectarea dispozițiilor legale incidente și cuprinde toate mențiunile obligatorii prevăzute de art. 443 din Codul contravențional, neexistând cazuri de nulitate absolută ce ar putea fi invocate din oficiu şi în consecință, instanța constată că forța probantă a actului atacat nu a fost înlăturată, el bucurându-se în continuare de prezumția de legalitate și temeinicie instituită de lege în favoarea sa.

În concluzie, instanţa atestă că procesul verbal a fost întocmit de către agentul constatator în prezenţa petiţionarului, astfel neconsemnarea în proces a unor date insignifiante conform art. 443 din Codul contravenţional, îndeosebi privind lipsa ocupaţiei sau alte rectificări care nu crează incertitudini, nu pot afecta esenţial fondul cauzei în această situaţie, or petiţionarului nu i-a fost adusă o atingere directă şi gravă drepturilor sale şi garanţiilor stipulate în art. 384 alin. (2) din Codul contravenţional, inclusiv la administrarea probelor, să înainteze obiecţii, cereri, demersuri, să ia cunoştinţă de procesul verbal încheiat de agentul constatator, să ceară completarea lui cu circumstanţele care, în opinia sa, trebuie să fie consemnate, iar în acest mod, instanţa apreciază neajunsurile admise de agentul constatator ca fiind irelevante şi insignifiante în raport cu fondul cauzei.

De altfel, şi Curtea Constituţională a menţionat cu titlu de exemplu că un caz de omisiune a indicării ocupației contravenientului sau oficiului care i-a eliberat actul de identitate, în mod evident sunt irelevante sau insignifiante în raport cu fondul cauzei, iar în asemenea situații ar fi imposibil de susținut că statul și-a onorat obligațiile procedurale pozitive de a investiga efectiv și de a-i pedepsi pe cei vinovați *(par. 41 din Hotărârea Curţii nr. 32 din 29 noiembrie 2018, prin care s-au declarat neconstituționale articolul 445 şi textul „și 445” din articolul 461 ale Codului contravențional)*.

Sub aspectul temeiniciei procesului verbal cu privire la contravenţie, instanţa a stabilit că din cele invocate de petiționar, ultima pe lângă temeiurile de nulitate a procesului verbal cu privire la contravenţie sau a deciziei de sancţionare, mai consideră în aspect substanţial că nu este vinovat în comiterea faptei imputate.

În acest context, dreptul unei persoane de a fi prezumată nevinovată și de a solicita acuzării să dovedească faptele ce i se impută, rezultă cert din art. 375 alin. (1) al Codului contravențional, potrivit căruia, persoana acuzată de săvârșirea unei contravenții se consideră nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod.

La fel, instanța evidențiază că forța probantă a proceselor verbale este lăsată la latitudinea fiecărui sistem de drept, putându-se reglementa importanța fiecărui mijloc de probă, însă instanța are obligația de a respecta caracterul echitabil al procedurii în ansamblu atunci când administrează și apreciază probatoriul *(*cauza *Bosoni împotriva Franţei*, hotărârea din 7 septembrie 1999).

Astfel, instanța remarcă că petiționarul **Modîrca Constantin** a fost sancționat în temeiul art. 235 alin. (1) din Codul contravențional, potrivit căruia, constituie contravenție *încălcarea regulilor de folosire a centurii de siguranţă.*

Respectiv, cu privire la starea de fapt fixată de agentul constatator în contextul acuzaţiei aduse și în corespundere cu art. 425 alin. (2), (3), (4), (5) al Codului contravențional, instanța a stabilit cu certitudine că, agentul constatator a prezentat în calitate de probă: - *procesul verbal cu privire la contravenţie cu seria/nr. MAI05 884042 din 10.02.2023*, prin care a fost constatată *„ex propriis sensibus”* fapta contravențională, adică *„după propriile sale simțuri”* de către agentul constatator, cu specificarea drepturilor făptuitorului pe partea *verso* a actului (f.d.23).

În raport cu cele enunțate, art. 425 alin. (2) al Codului contravențional cuprinde dispoziții exprese cu privire la forța probantă a procesului verbal cu privire la contravenție, fiind reglementat că, în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: *procesul verbal cu privire la contravenție*.

La fel, instanța reține că, legiuitorul în art. 442 alin. (1) Cod contravențional, a definit procesul verbal cu privire la contravenție, ca fiind un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul, iar dreptul unei persoane de a fi prezumată nevinovată și de a solicita acuzării să dovedească faptele ce i se impută rezultă cert din art. 375 alin. (1) al Codului contravențional, potrivit căruia, persoana acuzată de săvârșirea unei contravenții se consideră nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod.

Subsecvent, a fost legiferat și faptul că, procesul verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezența făptuitorului sau în absența lui, iar interpretând art. 425 alin. (2) în coroborare cu

art. 442 alin. (1) al Codului contravențional, rezultă că procesul verbal cu privire la contravenţie cu seria/nr. MAI05 884042 din 10.02.2023 nu face dovada certă cu privire la încadrarea în drept și situația faptică stabilită de agentul constatator, urmând a fi examinat în raport cu actele existente la dosar.

Astfel, cercetând materialele cauzei contravenționale, instanța a stabilit cu certitudine că în scopul învinuirii aduse, agentul constatator a prezentat doar procesul verbal cu privire la contravenție, constatând *„ex propriis sensibus”* fapta contravențională, adică *„după propriile sale simțuri”*, iar prin urmare, pentru susținerea acestora, urma să se prezinte în ședința de judecată sau cel mult să prezinte alte probe incontestabile cu privire la cele constatate, îndeosebi în situaţia în care petiţionarul a prezentat o versiune contrară.

În aceste condiţii, instanţa constată că agentul constatator, *a priori* urma să acumuleze probe suplimentare în vederea stabilirii adevărului şi a combate versiunea înaintată de făptuitoare, or în condiţiile versiunii contrare din apărare, instanţa va acorda o valenţă anume principiului *in dubio pro reo*, care acţionează exclusiv în interesul acuzatei, dacă nu se atestă prezenţa unor alte probe pertinente.

În subsidiar, instanţa mai notează că contravenţia incriminată, reieşind din trăsăturile specifice ale modalităţii continue de comitere, a fost susceptibilă şi necesară de a fi probată prin alte informaţii suplimentare, care nu au fost acumulate de agentul constatator, fiind în mod obligatoriu necesar administrarea unor probe suplimentare, or contravenţia prevăzută la art. 235 alin. (1) din Codul contravenţional face parte din categoria celor din circulația rutieră, care putea fi fixată cu ajutorul mijloacelor tehnice speciale de constatare, iar în acest sens, instanţa constată dubii rezonabile privind existenţa vinovăţiei făptuitorului în comiterea contravenţiei, privind modul de comitere, locul, timpul şi a altor circumstanţe pertinente, dubii care se vor interpreta exclusiv în interesul petiţionarului **Modîrca Constantin**.

Mai exact, la materialele cauzei nu se atestă nici o poză prin care să se vadă n/î a automobilului, sau cine conduce mijlocul de transport menționat în procesul-verbal cu privire la contravenție.

În alt context, buletinul privind verificarea metrologică doar atestă existenţa unui sistem tehnic utilizat, care este valabil pentru efectuarea constatărilor contravenţiilor în domeniul securităţii circulaţiei rutiere, prezenţa sa pe drumurile publice fiind deja un fapt notoriu, însă nu probează într-un anumit mod comiterea faptei incriminate prin încălcarea cerinţelor de purtare a centurii de siguranţă de către conducătorul vehiculului de model “*****” cu n/î *****, **Modîrca Constantin** şi respective vinovăţia ultimului, iar din alte înscrisuri la fel nu rezultă o informaţie similară.

Aşadar, deși, în măsură în care procesul verbal cu privire la contravenţie cu seria/nr. MAI05 884042 din 10.02.2023 nu este afectat de vicii de legalitate şi

valoarea sa probatorie nu trebuie exclusă, totuși, pornind de la premisa procedurală prevăzută în art. 425 alin. (4) al Codului contravențional, prin care legiuitorul a stabilit că nici o probă nu are o valoare prestabilită, simplul fapt al încheierii procesului verbal cu privire la contravenție, este insuficient pentru tragerea persoanei la răspundere contravențională.

Or mai mult, petiţionarul a invocat întemeiat incriminarea rigidă şi abstractă a faptei comise, la care agentul constatator a omis în mod neglijent să explice modalitatea în care a fost comisă o contravenţie de către **Modîrca Constantin** şi în care modalitate prevăzută la pct. 11 lit. b) a Regulamentului circulaţiei rutiere, rezumându-se doar la citarea dispoziţiei art. 235 alin. (1) din Codul contravenţional, creând o stare de incertitudine în speţă, care subsecvent, nu a fost înlăturată prin alte probe decisive, ci coagulate, iar prin urmare nici un observator obiectiv nu poate afirma că a fost comisă o contravenţie nemijlocit de **Modîrca Constantin**, conform încadrării juridice aduse acestuia.

La acest capitol, articolul 6 § 2 al Convenţiei, impune statelor să aibă în vedere aceste prezumții, în limite rezonabile, ținând cont de gravitatea faptelor și păstrând dreptul la apărare *(Salabiaku împotriva Franței*, hotărârea din 7 octombrie 1988, par. 28; *Telfner împotriva Austriei*, 20 martie 2001, par. 16) şi în contextul celor enunțate, instanța a stabilit ca limitele expuse mai sus au fost depășite în detrimentul petiționarului, întrucât agentul constatator avea obligația de a prezenta probe în susținerea acuzării pe care o aduce petiționarului.

Or, instanța de judecată reiterează că din materialele prezentate, în baza actului de individualizare a faptei ilicite și a subiectului ce a comis aceasta, agentul constatator din cadrul DP „Centru” a INSP al IGP al MAI, Rebeja Maxim a pus în exclusivitate procesul verbal cu privire la contravenție, pe când unul din principiile fundamentale al procedurii contravenționale constituie prezumția nevinovăției, ceea ce determină că sarcina probei în astfel de proceduri aparține agentului constatator și de orice dubiu profită petiționarul.

Din aceste considerente, la pornirea procesului contravențional și încheierea procesului verbal cu privire la contravenție, în corespundere cu art. 442 alin. (2) din Codul contravențional, în condiţiile dezacordului făptuitorului cu cele incriminate, agentul constatator urma să identifice fapta nu doar pe baza constatărilor personale, dar și în baza unor probe acumulate, cu trăsături decisive în speţă.

Totodată, demonstrarea vinovăției a unei persoane urmează să fie asigurată cu prezentarea probelor pertinente și concludente în raport cu procesul verbal cu privire la contravenție, iar în virtutea aceluiași principiu al prezumției nevinovăției, petiționarul nu este obligat să prezinte instanței careva probe care să demonstreze nevinovăția sa, deoarece respectiva sarcină îi revine agentului constatator.

Respectiv, instanța nu poate fi de acord cu existența unei prezumții relative de conformitate a procesului verbal cu privire la contravenție cu realitatea, prezumție fără de care ar fi practic imposibil să sancționezi încălcările legislației în materie de circulație rutieră, intrând în competența poliției, însă nu poate trece cu vederea că atunci când *de facto* este posibilă acumularea unui *„probatoriu”* în susținerea contravenției constatate și sancționate, iar agentul constatator are obligația şi posibilitatea de a-l acumula, fapt ce nu a fost realizat în speță.

În acest context, instanţa consideră că agentul constatator din cadrul DP „Centru” a INSP al IGP al MAI, Rebeja Maxim a aplicat sancțiunea contravențională, doar în baza propriilor presupuneri şi alte probe nu au fost prezentate pentru a demonstra vinovăția făptuitorului sau proba testimonială ce ar dovedi cele stabilite de el, dar nici nu s-a prezentat personal în ședința de judecată pentru a susține cele stabilite, iar mai mult a aplicat neargumentat şi o sancţiune în cuantumul maxim admisibil de sancţiunea normei contravenţionale.

Prin urmare, la caz operează art. 375 alin. (3) al Codului contravențional și în special, principiul *„in dubio pro reo”*, ceea ce înseamnă că toate dubiile ce nu pot fi înlăturate în condițiile legii urmează a fi apreciate în favoarea persoanei învinuite, iar agentul constatator nu a obținut alte probe în susținerea procesului verbal de contravenție contestat, deși ar fi avut această posibilitate în mod real.

Respectiv, în conformitate cu jurisprudența relevantă a CtEDO, instanțele de judecată sunt obligate să demonstreze vinovăția inculpatului prin adoptarea unor soluții motivate, or lipsa motivelor reprezintă o încălcare a dreptului la un proces echitabil, după cum este statuat: *„...în cazul în care instanţele judecătoreşti naţionale se abţin de a da un răspuns special şi explicit la cele mai importante întrebări, fără a-i oferi părţii care le-a formulat posibilitatea de a şti dacă o anumită susţinere a fost neglijată sau respinsă, acest fapt va fi considerat o încălcare a dreptului la un proces echitabil”* (a se vedea *Ruiz Torija împotriva Spaniei*, 9 decembrie 1994, § 29; *Papon împotriva Franţei (nr. 2)*, dec., 15 noiembrie 2001; *Boldea împotriva României*, 15 februarie 2007, § 30).

În subsidiar, instanţa mai precizează cu referire la învinuirea abstractă şi arbitrară adusă că art. 6 § 3 lit. a) din Convenţia Europeană a Drepturilor şi Libertăţilor Fundamentale ale Omului exprimă necesitatea acordării unei atenţii deosebite notificării persoanei în cauză cu privire la *„acuzaţia”* care i se aduce, or actul de acuzare joacă un rol hotărâtor în trimiterea în judecată, adică de la comunicarea acuzaţiilor, persoana învinuită este oficial înştiinţată în scris cu privire la baza juridică şi factuală a acuzaţiilor care i se aduc [*Kamasinski împotriva Austriei*, par. 79; *Pélissier şi Sassi împotriva Franţei (MC)*, par. 51].

Totodată, instnaţa admite cu siguranţă că întinderea informaţiilor *„detaliate”* vizate de această dispoziţie variază în funcţie de circumstanţele speciale ale cauzei, dar totuşi, orice acuzat trebuie să dispună, în orice caz, de suficiente elemente

pentru a înţelege pe deplin acuzaţiile care i se aduc, anume pentru a-şi putea pregăti apărarea în mod corespunzător, iar în această privinţă, caracterul adecvat al informaţiilor se apreciază din perspectiva art. 6 § 3 lit. b) din Convenţie, care recunoaşte oricărei persoane dreptul de a dispune de timpul şi înlesnirile necesare pentru a-şi pregăti apărarea, şi în lumina dreptului mai general la un proces echitabil, garantat de art. 6 § 1 [*Mattoccia împotriva Italiei*, par. 60; *Bäckström şi Andersson împotriva Suediei (dec.)*].

Prin urmare, instanţa reiterează că agentul constatator, pe lângă lipsa unei argumentări şi a probelor în susţinerea acuzării sale, coroborat cu dezacordul vehement al petiţionarului privind lipsa faptei în acţiunile sale, a mai înaintat şi o acuzaţia care nu corespunde rigorilor unor informaţii *„detaliate”*, ce încalcă evident dreptul la apărare, prin prisma art. 6 § 3 lit. b) din Convenţie, formulând şi în imaginea unui observator obiectiv, la caz a instanţei o stare de incertitudine privind modul, locul şi timpul comiterii faptei incriminate.

De asemenea, conform prevederilor art. 461 alin. (1) din Codul contravențional, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată existența unui temei din cele prevăzute la articolul 441, instanța încetează procesul contravențional.

Subsecvent, potrivit prevederilor art. 441 alin. (1) lit. a) din Codul contravenţional, procesul contravențional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat și va fi încetat în cazul în care nu există faptul contravenției.

Raportat la cele arătate în cauză și având în vedere prezumția de nevinovăție de care se bucură persoana acuzată, potrivit legislației naționale și internaționale, prezumție care poate fi răsturnată doar prin probe pertinente, raportând la circumstanțele cauzei, instanţa va statua că **Modîrca Constantin** nu se face vinovat de săvârșirea contravenției imputate şi va dispune încetarea procesului contravenţional, din motivul că nu există fapta contravenţiei.

În baza celor prezentate și având în vedere prevederile articolelor 395 alin. (1) pct. 2), 441 alin. (1) lit. a), 460, 461 alin. (1) şi 462-463 din Codul contravențional, instanța de judecată,

hotărăşte:

Se admite contestația lui **Modîrca Constantin** împotriva deciziei de sancţionare inclusă în procesul verbal cu privire la contravenţie cu seria/nr. MAI05 884042 din 10.02.2023, întocmită de către agentul constatator din cadrul DP „Centru” a INSP al IGP al MAI, Rebeja Maxim, pe semnele contravenției prevăzute de art. 235 alin. (1) din Codul contravențional.

Se anulează decizia de sancționare expusă în procesul verbal cu privire la contravenţie cu seria/nr. MAI05 884042 din 10.02.2023, pe semnele contravenției prevăzute de art. 235 alin. (1) din Codul contravențional, prin care **Modîrca**

Constantin a fost sancţionat cu amendă în cuantum de 9 (nouă) unităţi convenţionale, ce reprezintă echivalentul sumei de 450 (patru sute cincizeci) lei şi cu aplicarea a 3 (trei) puncte de penalizare.

Se încetează procesul contravențional pornit în privința lui **Modîrca Constantin**, pe semnele contravenției prevăzute de art. 235 alin. (1) din Codul contravențional, din motiv că nu există faptul contravenției.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 (cincisprezece) zile, la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

Președintele ședinței,
judecătorul **Olga Bejenari**